

Jari Rantanen 1. osuus

Jukolan avausosuuden ensimmäinen kilometri on aina sykehdyttävä urheiluhetki. Lähdön jännittäminen ja ajatteleva alku alkaa jo viikkoa ennen tapahtumaa ja se huipentuu lähtölaukaukseen, jonka jälkeen valmistautuminen ja oma kunto punnitaan. Lukkari-Jukolassa lähtö tapahtui pesäpallo stadionilta, jossa juostiin n. 200 tasaista, jonka jälkeen 1600 päinen suunnistajajoukko rynni ylös mutaista vesitorninmäkeä kohti K-pistettä. Pääsin lähtemään joukon puolesta välistä ja sain muutaman sata sijaa ohiteltua ennen mäkeä, joten pääsin juuttumatta ruuhkaan K pisteen kautta metsään. Lähtökiihdytyksessä ei saa kompuroida, koska silloin jää muiden juoksijoiden tallottavaksi. Päätin keskittyä juoksemiseen aina mäen päälle asti ja siellä vasta aloin tutustumaan karttaan. Löysin K pisteen ja nopealla vilkaisulla ykkösrasti oli suoraan etelässä. Nopein reitti olisi ehdottomasti ollut purunrataa pitkin, mutta tätä en huomannut rynnissäni joukon mukana soiseen metsään. Tämä reitinvalinta maksoi todennäköisesti alkurynnistyksessä voittamani parisataa sijaa. Lähtöräjäpistys ja pitkä ensimmäinen rastiväli puuduttivat ajatteluani sen verran, että lähestyin ykkösrastia tyhmästi turhan idästä, mikä maksoi muutaman minuutin. Olin kuitenkin hyvin kartalla ja ensimmäinen rasti löytyi hienosti. Ensimmäisen rastivälin hapuilun jälkeen loput 24 rastiväliä menivät ongelmitta. Hidastunut juoksunopeuteni vaikuttaa ilmeisen positiivisesti suunnistusnopeuteeni. Hitaammalla etenemisvauhdilla pysyy paljon paremmin kartalla ja turhaa kiertoa tulee vähemmän. Ylipaino on ylivoimaa! Kahden tunnin suoritukseni aikana keli muuttui lähdön kauniista iltahämärästä sysipimeään ukkossateeseen ja hyvälle lampulle oli todellakin käyttöä. Itse määrittämä ihanne aika avausosuudelle oli 2h 15min ja onnistuin tämän alittamaan yli 10 minuutilla. Vaihtopuomille tullessa sain palkinnoksi odotella Raimoa yli 5 minuuttia, mikä tarkoittaa sitä että olin ylittänyt joukkueen odotukset omalta osaltani. Puhtaan suorituksen jälkeen viimeinen leimaus mallas-rastilla ja siitä saunan kautta teltaan hymy korvissa toipumaan suorituksesta.

Raimo Antila, 2. osuus

Lukkari-Jukolan toinen osuus alkoi muille joukkueille tasoitusta antaen, kun odottelin kaatosateen loppumista katoksessa ja kun Jari oli tehnyt huiman lopun osuudellaan. Pääsin lopulta puomille Jarin huutojen säestämänä.

Metsässä kaksi ensimmäistä rastia meni varman päälle pelaten ja "telkkänä pönttöön", mutta johtuiko sateen himmentämästä katseesta, hyvin sujuneesta alusta vai mistä, mutta kakkosrasti (koodi 57) sekoittui viereiseen rastiin (koodi 157) ja kun edelliseltä piti lähteä etelään kohti kolmosta, niin lähdin koodilta 157 asianmukaisesti viivan mukaan kohti pohjoista. Ihmettelin puuttuvia polkuja, mutta asiastani varmana jatkoin noin puoli kilometriä. Silloin kakkososuuden kärjen suunnistajat olivat matkalla koodille 157 ja tajusin olevan ihan muualla kuin piti. Tästä 180 asteen käännös ja nyt tuli annettua kymmenen minuuttia tasoitusta muille lisää. Luulin, että olisin näillä matematiikan opinnoilla erottanut luvun 57 luvusta 157 ja näillä suunnistuskilometreillä etelän pohjoisesta. Mutta kun ei.

Lopun osuudestani otinkin todella varman päälle. Nopeudesta oli paras terä kadonnut juostessani edellä kuvatus virheen harmistusta ja tossu alkoi olla painava loppua kohti. Joskus ihmettelin, kuinka kävelyksi laittaessa pulssi oli punaisella, taisi vaan heijastella heikkoa yleiskuntoa. Jarin mainio avauksen sijoitus (829) huononi noin sata sijaa (932) ja tämä 11,7 km:n osuuden aika oli 2:08, joka oikeutti 1070 sijaan ko. osuudella. Lopputulosta pidän em. sähläys huomioon ottaen kohtuullisena. Ensi vuonna paremmin!

Timo-Pekka Koivuniemi 3. osuus

Oma 15 km osuuteni oli oman Sports trackerin mukaan lopulta hieman yli 17 km pituudeltaan, johtuen muutamista varman päälle tien tms. kautta tehdyistä reittivalinnoista ja noin kolmesta pummista. Rasteja oli yhteensä 29 mikä oli itselle siinä määrin isolta tuntuva määrä, että alkupään rasteja leimatessa ehti jo sekin käydä mielessä että kuinka ne kaikki ehtii yön aikana kerätä.

Toinen kerta Jukolassa ja ensimmäinen kerta niin että lähdin omalle osuudelle pimeässä/hämärässä kellon ollessa 3:10 Sain siis vyölle kokemuksen millaista on viestiä viedä kun kesä-aamu valkenee. Tätä fiilistä ei voi sanallisesti kuvata, se pitää todellakin itse kokea.

Tasainen suoritus, kovemmalla vauhdinpidolla olisi todennäköisesti tullut isompia hankaluuksia rastien löytämisessä. Uusi kokemus oli myös maalissa EMIT tarkastuksessa kun toimitsija totesi että EMIT leimauksistani puuttuu rastit 1-13. Näin ollen minut ohjattiin seuraavaksi ns. itkumuurille, jossa alettiin visuaalisella menetelmällä tarkastaa EMITin takana olevaa kartonkista tarkastusliuskaa ja muutaman minuutin melko jännien hetkien jälkeen suoritukseeni todettiin hyväksytyksi. Kyllä se tuntui hyvältä.

Seppo Hyyppä 4. osuus 8.7 km, osuusaika 1.56.43

Edellisestä Jukolan viestistäni oli kulunut jo 7 vuotta. Oma suoritus jännitti sen verran, että uni ei tullut silmään ja olin jo tuntia ennen vaihtopaikalla odottamassa osuuttani.

Pääsin matkaan pian puoli seitsemän jälkeen auringon alkaessa lämmittämään. Ensimmäinen rasti löytyi hyvin, mutta toiselle rastille tuli 3-4 minuutin pyörähdys kun hain rastia aluksi liian alhaalta rinteestä. Tämän jälkeen meno parani. Hikipisarot tippuivat lippiksen lipasta. Onneksi minulla oli mukana juomavyö, josta sain nestettä, sillä radalleni osui vain yksi virallinen juomapiste. Nestetäydennys auttoi, että pystyin etenemään varsin tasaista vauhtia ilman haavereita osuuteni loppuun asti eikä suunnistusvirheitäkään tullut alkusähellyksen jälkeen.

Kaikkiaan olin suoritukseeni varsin tyytyväinen ja onnellinen että sain olla mukana.

Reijo Rasmus 5. osuus

Seppo toi kartan ennakoituun aikaan ja pääsin metsään puolisen tuntia ennen yhteislähtöä. Tarkoitukseni oli edetä tietenkin virheittä ja varovaisesti, sillä pelkäsin jalkavaivoja. Ensimmäinen virhe tuli kuitenkin ekalle rastille (175) mennessä. Luin huolimattomasti karttaa ja hölkkäsin tiellä lähes 200 m harhaan.

Samansukuinen, mutta paljon vakavampi moka tuli rastivälillä 4-5 (57-159). Lähdin rastilta 4 huolimattomasti ja ajauduin lähelle EA-pistettä. Luulin, että sieltä saa myös juomaa, mutta se oli turha toive. Ilmeisesti kartta väärässä asennossa lähdin EA-pisteeltä toteuttamaan reittisuunnitelmaa ja juoksin n. 90 astetta väärään suuntaan. Toimitsijat huusivat, että tie on kiellettyä aluetta. Kiitin neuvosta ja menin metsään ihmettelemään, miksi tie ei minun kartassani ole kielletty. Moka paljastui ja sitten takaisin EA-pisteelle ja sieltä tielle kohti helppoa 5-rastia vasemman kautta tietä kiertäen. Ylimääräistä matkaa tuli 600 m ja moka maksoi n. 7 minuuttia.

Odotin, että kallioalueet olisivat olleet laajempia ja niiden päällä olisi sitten ollut useita rasteja. Nyt hienoilla kallioalueilla vain poikettiin ja tultiin heti alas räaseikköön ja kohti seuraavaa kalliomäkeä. Eteneminen oli minulle hidasta. Ojien ja pehmeikköjen ylittäminen oli työlästä, koska liejuuntuneet ylityspaikat oli kierrettävä. Kömpelölle veteraanisuunnistajalle kalliomäelle kiipeäminen ja sieltä turvallisen alastulon löytäminen vaati aikaa pahimmillaan minuutteja. Rastiympyrään osuminen ei tuottanut vaikeuksia, mutta itse rastin nopea löytyminen edellytti usein tarkkaa ja oikeasta suunnasta tapahtuvaa lähestymistä. Täysi kymppi ratamestareille kuitenkin lievästä valittamisesta huolimatta.

Yli puolet rasteista otin soolona. Jonojuoksua oli vain viimeisellä neljänneksellä, kun yhteislähdössä lähteneet juoksuvoimaiset tyypit saivat minut kiinni. Etenkin rastiväleillä 5-10 (159-49) oli suorastaan yksinäistä. Tarpian iltarasteilla näkee enemmän kanssakulkijoita kuin tuolla pätkällä. Virheellisiä reitinvalintoja tunnistin parilla välillä ja kahta rastia (140, 39) jouduin etsimään parisen minuuttia kumpaakin. Lisäksi rasti nro 16 (154) oli todellinen ongelma.

Rasti 16 oli ennakoon vaikeaksi tiedetyllä soramonttualueella. Lähestyin rastia kävellen viimeiset 200 m ja yritin pysyä uralla, joka näytti menevän lähelle rastia. Rastille en kuitenkaan osunut. Polkumerkinnot, korkeuskäyrät yms. selvisivät vasta kotona suurennuslasin avulla. Selvisin pummista

siten, että lähdin seuraamaan suunnistajaa, joka muiden avulla selvitti sijaintimme. Olisi pitänyt nöyrytä heti eikä 6 minuutin päästä. Loppumatka maaliin oli jonojuoksua.

Polarin datasta selvisi, että matkaa kertyi 11,85 km (nimellinen 9,3 km), noususumma oli 218 m ja keskiyke vain 126! Suoritukseni oli todella lepsu eli alle hitaimpien juoksulenkkien. Turhaa varovaisuutta! Maksimisykkeeni on 170 ja sen saavutan usein kansallisissa kisoissa. Oikea sykekeskiarvo olisi ollut 140-150, mutta kirittäjät puuttuivat. Yksin töitä tehdessä tulee vielä luonnostaan varmistelua, vaikka nämä selittelyt eivät väitettä tuekaan.

Tämä oli ilmeisesti viimeinen Jukolan viestini. Olen juossut yhteensä 23 Jukolaa ja kaikkia osuuksia, eniten osuuksia 5, 6 ja 2. Yhteensä 12 kertaa olen virallisesti edustanut omaa kerhoamme. Aluksi juoksimme Tarpian Suunnan nimen alla. Muistiinpanojeni mukaan ekan kerran esiinnyimme kerhon nimen alla Jurvassa 2001. Paljon hienoja muistoja. Ehkä mukavin Jämin aloitusosuus 2004.

Matti Kärenlampi 6. osuus

Yhteislähtöön tietysti jouduin 6. osuuden viestinviejänä, vaikka joukkueella olikin matka edennyt oikein hyvin. 2...6 osuuden yhteislähdössä oli aikamoinen ruuhka mutta otin rauhallisesti jonossa ja tiesin, että reitillä saa juosta myöhemmin niin paljon kuin vain vauhtia riittää.

Suunnistus oli aika helppoa ja seurasin uria ja jonoja mutta kuitenkin pidin itseni hyvin kartalla koko ajan. Juttelin keski-ikäisen naisen kanssa ja etenimme omaa vauhtiamme ja pienellä yhteistyöllä löysimme rastit helposti, kunnes hänelle tuli eri hajonta ja jouduimme toteamaan, että yhteinen matkamme menee nyt eri reiteille....

Rastille 11, koodi 50, piti nousta avokalliokumpareelle ja ihmettelin ääneen, että miten on mahdollista, että vain kävelen tätä ylämäkeä mutta syke on 171. Keskiyke 3 h 4 minuutin reissulla oli muuten 160, joten omaan kuntoon nähden vauhtia yritin pitää.

Rastilta 16 tein mielestäni hyvän reitinvalinnan kiertää lännestä uria pitkin ja se olikin ihan hyvä mutta kun tulin muiden rastille en saanut tarkasti paikannettua ja lähdin juoksemaan uraa liikaa itään. Latvialaisen miehen kanssa todettiin, että emme tiedä missä ollaan mutta haetaan yhteistä rastiamme tuolta (koillisesta). Vasta hakkuuaukion reunassa sain tarkan paikan ja tajusin hakea oman rastini taas luoteesta eli pienehkö koukku tuli. Latvialainen meni vauhdilla ja jätti minut mutta muutaman kilometrin päästä ohitti taas eli ylimääräisiä mutkia oli tehnyt.

Sen jälkeen suunnistus oli helppoa, varsinkin kun jalka ei enää noussut kuin matalaan hölkkään ja ojien ylitysoikkaan piti aina ottaa vauhtia ja silti välillä vesi roiskui.

Marko Mahkonen 7. osuus, 35 rastia, pituus 16.7 km

Ankkuriosuus yhteislähdössä on miniversio Jukolan startista. Tänä vuonna liki 1000 joukkuetta kirmasi kirkkaassa kesäaamussa metsään tanner tömisten. Ensimmäisillä rasteilla tuli suunnistajia kaikista mahdollisista ilmansuunnista – letkaan oli hypätty oikean rastin toivossa.

2. (koodi 35) rasti palautti minut sopivasti heti kisan alussa maanpinnalle: yritin ensin ylämäessä napata kannon kainaloon ja sain pienet naarmut ja mustelmat matkaan. Toiseksi tälle rastille tultuani etsin sitä 3 metriä korkeammalta kuin missä se oli. Alapuolella kuhiseva suunnistajien joukko paljasti oikean sijainnin kuitenkin varsin pian. Tuosta eteenpäin keskityin omaan suoritukseeni mukkauksia vältellen.

Osuuteni oli pitkä ja järjestäjien 3 juomapistettä riittivät tällä kertaa kattamaan neste- ja energiatarpeen täysin. Maasto oli ennakkomielikuvasta poiketen niin vaihtelevaa, ettei avokallioihin ehtinyt kyllästyä. Kaiken kaikkiaan alueen maasto oli hämäläiseen talousmetsään tottuneelle varsin

nopeakulkuista. Jukolan saunassa osuuteni jälkeen mietinkin taas jälleen kerran lenkkeilyn lisäämistä ohjelmaan.